

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14520/2022
18.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ..., Град ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Сунчица Стаменковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1249/22 од 07.06.2022. године, у седници одржаној 18.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1249/22 од 07.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1249/22 од 07.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 676/18 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, утврђено је да су ништави и не производе правно дејство споразум о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1291/11-07 од 29.12.2011. године, закључен између туженог и ранијег власника АА и споразум о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-1231/11-07 од 01.02.2012. године закључен између туженог и раднијих власника ББ и ВВ. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште од 29.12.2011. године, за преузето градско грађевинско земљиште (ближе наведено у овом ставу изреке) од ранијег власника, овде тужиоца исплати 2.089.850,00 динара, као и да тужилцама на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште од 01.02.2012. године, за преузето градско грађевинско земљиште (ближе наведено у овом ставу изреке) од ранијег власника, овде тужилца исплати 344.617,00 динара, све са законском затезном каматом од 10.02.2022. године као дана доношења пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да

тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 473.444,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 334.500,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1249/22 од 07.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да су ништави споразуми о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште од 29.12.2011. године и од 01.02.2012. године, које су тужиоци закључили са туженим, и обавезан је тужени да исплати тужиоцима разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште, на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта према важећем Генералном урбанистичком плану Града Враћа („Службени гласник Града Враћа“ бр. 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова. Постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 15.03.2018. године, а на рочишту за главну расправу одржаном 10.02.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоца је 2.089.850,00 динара, а у односу на тужиље је 344.617,00 динара, колико износи вредност побијаног дела правноснажне пресуде, која према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, не прелази 40.000 евра, ни за једног тужиоца.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић